

Εύτυχια

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Του 'Ακαδημαϊκού
Κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

('Ανέκδοτο γραμμένο για τὸ «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ): Ἡ Εύτυχια Μουρίκου, πολὺ νέα καὶ πολὺ ὀμορφή, ἀπὸ καλὸ σπίτι, ποὺ δόσκολα ἔμας τὰ θγάζου πέρα οἱ

κοινωνικῶς, ἐργάζεται ὡς δακτυλογράφος σὸ παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο τοῦ κ. Σαββίδη καὶ τοῦ γιοῦ του, τοῦ Πετράκη. Στὸ γραφεῖο τοῦ Σαββίδη προσλαμβάνεται τὸν τελευταῖον καιρὸ ἕνας νέος ὑπάλληλος, ὁ 'Ὁρέστης Παπαζῶης, νέος μὲ καλὴ καρδιά, ποιητὴς κιόλας, μὰ ἄσχημος. Ἡ Εύτυχια καὶ ὁ 'Ὁρέστης ἐργάζονται σὸ ἴδιο γραφεῖο καὶ δὲν ἀργοὺν νὰ γίνουν δύο καλοὶ φίλοι. Σὲ λίγες μέρες ὁ 'Ὁρέστης γνωρίζει τὸν πατέρα τῆς Εύτυχίας καὶ τὴς ἀδελφές της, τὴν 'Αραυῆ, ποὺ δίνει μαθήματα πιάνου καὶ τὴ Δανάη. Ἐπίσης ἡ Εύτυχια γνωρίζει τὴν παντρεμένη ἀδελφὴ τοῦ 'Ὁρέστη, τὴν Κατίνα καὶ τοὺς γαίους του. Ὁ 'Ὁρέστης δὲν ἀργεῖ νὰ νοιώσῃ φλογερὰ ἔρωτα γιὰ τὴν Εύτυχια. Ἀφίνει μάλιστα νὰ καταλάβῃ ἡ νέα τὸ ἀσπῆμά του. Μὰ ἡ Εύτυχια εἶνε διατακτικὴ, ἐπιφυλακτικὴ... Ἐπὶ τέλους τῆς λέει καθαρὰ καὶ ἔστωτερὰ πὺς τὴν ἀγαπᾷ καὶ τῆς ζητᾷ νὰ φύγουν μαζὸν ἀπ' τὸ γραφεῖο τὸ ἔραβν γιὰ νὰ μιλῶσουν. Ἡ Εύτυχια δέχεται. Πηγαίνουν πράγματι σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο καὶ ὁ 'Ὁρέστης τῆς προτείνει νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Μὰ ἡ Εύτυχια διατάζει. Τὴν θέλουν τόχα κ' οἱ δικοί του; Ὁ πατέρας τῆς Εύτυχίας μάλιστα μαθαίνει τὴ συνείδηση, θυμώνει, γιατί ὁ Παπαζῶης δὲν μίλησε ἀπ' αἰθέρας σ' αὐτὸν καὶ ἀπαγορεύει στὴν κόρη του νὰ ξαναδῇ τὸν 'Ὁρέστη. Οὐτε στὸ γραφεῖο θὰ ξαναπαρῆσθῇ περὶ! Μὰ ὁ 'Ὁρέστης εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος. Κι' ἀρχίζει ν' ἀλλολογορροφῇ μὲ τὴν Εύτυχια, στέλνοντάς της τὰ γράμματα του κροφὰ μὲ τὸ παρὶ τοῦ γραφείου. Συγχρόνως ὁ 'Ὁρέστης μιλάει καὶ στοὺς γαίους του. Καὶ τὸ εἰδῶλλο τῶν δύο νέων παίρνει περὶ καλὸ ἄρρομ...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— 'Α, γιὰ νὰ κάμῃς τὰ ρούχα σου... Καλὰ ντε!... Ἄσε νὰ γίνῃ πρῶτα αὐτὸ... νὰ σὲ ζητήσῃ, νὰ δεχθῶ, νὰ δεχθώμε... καὶ τὰ ρούχα θὰ τὰ ἀκονομήσουμε... Ἔξερὶ πὺς εἴμαστε πτωχοὶ... Δὲ θάχῃ δέβια τὴν ἀξίωση νὰ σοὺ κάμωμε τὰ προσκά ποὺ κάνει τώρα ἡ ἀραβωνιαστικὰ τοῦ Παπαζῶη τοῦ Σαββίδη!..

— Ὁχι δέβια... Θάβηλα ὅμως νάκανε τ' ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Κι' ἂν ἐργαζόμενοι αὐτοὺς τοὺς μῆνες...

— Ἀδύνατο! Μὴ γυρεῖς πράγμα πὺς δὲ γίνεται!... Θὰ τὰ οικονομήσουμε, σοὺ λέω. Νά, τώρα κινηγῶ μὰ δουλειά. Ἄν μοὺ πιτύχῃ, θὰ πάρω ἀκριτέες χιλιάδες. Καὶ ἐλπίζω. Ἐλα, φράνει τώρα. Τὰ εἴπαμε!

Ἡ Εύτυχια δὲν μίλησε περὶ. Δὲν τῆς ἄρεσε ὅμως καθόλου ἡ ἀπαγορευτικὴ τοῦ πατέρα της. Ἀντὶ ἀνερωτολόουσε ν' ἀραβωνιασθῇ τώρα μὲ τὸν 'Ὁρέστη καὶ νὰ ξανακινοῖ νὰ πηγαίη σὸ γραφεῖο. Τὶ θὰ πάθαινε δηλαδὴ; Ποιὸς θὰ παρεξηγοῦσε; Τὶ θάχε νὰ πῇ κανένας; Θὰ ἐργαζόταν σὲ μὰ κάμωρα μ' ἐκεῖνον ποὺ αὐτὸς θὰ γινόταν ἄντρος της. Τόσος πρὸ ἀσπῆρότητες δὲν ἦταν τῆς ἐποχῆς. Ὁ πατέρας της ἦταν καλύτεροσημένος...

Ἄλλὰ τί νάκανε; Ἄμα ὁ κύρ - Χρηστος ὁ Μουρίκος ἔλεγε ὄχι, κανένας σὸ σπίτι δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κάμῃ νὰ πῇ ναί, Κ' ἡ Εύτυχια προίμενε.

Τ' ἀπόγευμα ἔγρασε ἕνα γράμμα, σταλμένο ταχυδρομικῶς. Ἦταν ἀπ' τὴν Ἀθήνα, πρὸς τὸν κ. Χρηστον Μουρίκον, μὲ γράμμα ἀγνωστο.

Σπάνια ὁ κύρ Χρηστος λάβαινε γράμματα καὶ ἡ γυναῖκες ὑποψιάστη καὶ εὐάγιστα.

— Θὰ εἶνε ἀπ' τὸν πατέρα του!

— Μὰ γρηπτός θὰ τοῦ ἄμῃ τὴν πρότασί του!

Ἐνε μεσημέρι. Τ' ἄλλο πρωὶ θὰ γίγαννε ὁ Θανάσης; νὰ πάη τὸ γράμμα.

— Ἴσως τοῦ γυρεῖν συνάντησι.

— Νά, ναί, ἔτσι θὰ εἶνε. Θὰ τὸν ρωτᾷ πὺς μπορεῖ νὰ τὸν ἴδῃ, ἢ θὰ τὸν παρεσπᾷ νὰ πάη σὲ κανένα μέρος νὰ μιλῶσουν.

— Νὰ ἴδωμε!

Μὲ τὶ ἀντοιμιονησια περίμεναν νὰ πάη τὸ ἔραβν ὁ κύρ - Χρηστος, ν' ἀνοίξῃ τὸ γράμμα, νὰ τοὺς πῇ...

Πῆγε, τοῦ τὸ ἔδωσαν ἀμέσως, τὸ ἄνοιξε, τὸ διάβασε, μὰ... ἔεν τοὺς πὺς τίποτα!

— Ἀπὸ ποῦ εἶνε; τὸ μῆνε νὰ ρωτήσῃ ἡ Μουρίκινα.

— Μοὺ γράφουν γιὰ τὴ δουλειά ποὺ σοὺ ἔλεγα, ἀποκρίθηκε ἔραβν ὁ Μουρίκος καλὰ πάμε, θὰ γίνῃ.

— Καὶ μετὶ λέγαμε μὴν εἶνε ἀπὸ τὸν κ. Παπαζῶη, ἔραβῃ ἡ Δανάη, πὺς τὸ μῆνε.

— Ὁχι, ὄχι.

Ἀλήθεια τοὺς ἔλεγε; Τὸ γράμμα ἦταν ἀπὸ ἄλλον, γιὰ ὑπόθεσι ἄλλη;

Μπορεῖ. Κρινοκρίτασαν ὅμως σὸ τρεπῆ τὸν πατέρα, προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ψυχολογήσου. Κι' ἔβλεπαν πὺς τὸ ἔραβν τοῦ δὲν ἦταν τόσο φουκό. Καὶ κάτου χωρὶ ἔβλεπε, μὰ καὶ κάτου σέβῃ. Πρόσεχε ὅμως νὰ κρῖθῃ καὶ τὰ δυό...

Ἀπὸ τὸν Παπαζῶη θάταν τὸ γράμμα καὶ δὲν ἤθελε ἀνάμῃ νὰ τοὺς τὸ πῇ — σικιερῶν ἢ γυναικες. Μὰ ὄχι καὶ μὲ θεατότητα. Δὲν μποροῦσε, πραγματικῶς, νάταν κα' ἀπὸ ἄλλον, γιὰ κίνη τὴ δουλειά; Τὸ ἴδιο χωροῦμενος, τὸ ἴδιο σκεπτικῶς, καὶ τὸ ἴδιο κροφός, κατὰ τὴ συνήθειά του, θὰ δευγνόταν ὁ κύρ - Χρηστος...

Τὸ πρωὶ ἔμους, ἡ γυναῖκες εἶχαν ἄλλη σπουδαῖότητα ἐνδείξει: Ὁ κύρ - Χρηστος ἐπιμελήθηκε τὸ ντύσιμὸ τὸν ἀσπῆροτητα. Ἐγρίστηκε — ἔξυροζόταν μόνος του, ὄχι καθήμερα — πλόηρος καλὰ, ἄλλαξε σάν νάταν γιορτὴ καὶ φρόσε τὸ πὺς καλὸ τὸν κοστούμ, ἂν καὶ κάτου χοντρὸ γιὰ τὴν ἐποχῇ. Κι' ὄλη τὴν ὄρα ἔκανε τὸ νευρισμένο καὶ τὸ φτωχικὸ — ὄλα τοῦ ἔφρατων — γιὰ νὰ μὴν τὸ μῆνε ἴσως καμὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ τὴν αἰτία τῆς ἐκτακτικῆς αὐτῆς τρωαλέτας.

Πραγματικῶς, ἔφραγε κατὰ τὴς ὀκτωχωρὶς νὰ ρωτῆθῇ καὶ χωρὶς νὰ πῇ ῥόνος του λέξει. Ἐκεῖνες ὁμως τώρα ἦταν σχεδὸν βέβαιες.

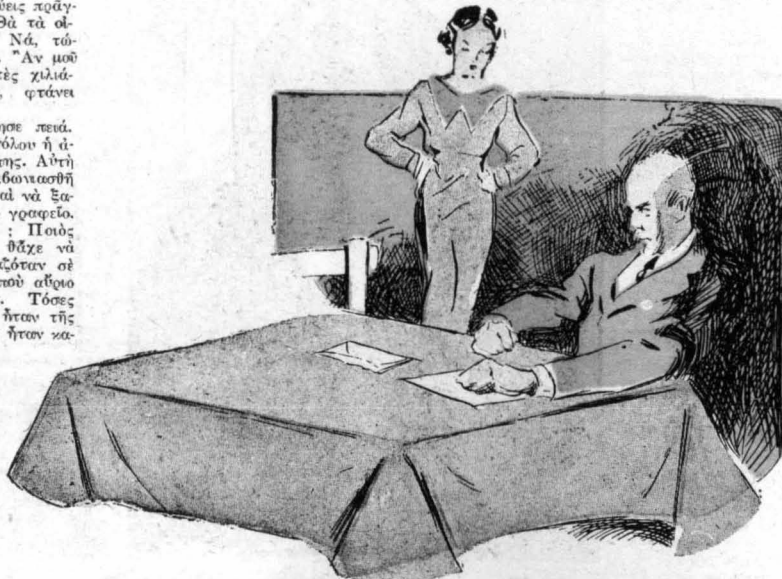
— Πεί νὰ βρῇ τὸ συμπέθερο! ἔλεγε ἡ Δανάη. Ἄν' ἔττοι λούσα... γιὰ τὴ δουλειά του θὰ τόκανε;

— Νά, ναί, ἔλεγε ἡ Εύτυχια. Θὰ τοῦγαμε ὁ... πεθερός μου πὺς νὰ πάη νὰ τὸν βοηθῇ καίτερα τρέχει! Νάξερα τί θὰ πὺν καὶ πὺς θὰ καταλήξουν!

— 'Ε, τὸ μῆνε μὲρι πὺς θὰ γυρίσῃ, θὰ μὰς πῇ.

— Νὰ ἴδωμε, θὰ μὰς πῇ;

— Ἄ, δὲν μπορεῖ! Ἄν θὰ τοῦ γίνῃ πρότασι, γιὰ τί νὰ μὰς τὸ

Τὸ ἄνοιξε, τὸ διάβασε μὰ δὲν τοὺς εἶπε τίποτε...

κρόνη ;
— Νάξερσ που θα συγκεντηθούν και ποιά ώρα ... Δέν πιστεύω να τού φέρω τόσο κρονή...

— Μά... τίς έντεκα, ίσοθέτω, μάλλον τού μεσημέρι... Έχει κι εκείνος την έγγρασία του...

— Και δέν μπορεί να πήρε άδεια ;...

Έτομας κροβέντες έκαναν όλο τού προή ή γυναίκες, χαροίμενες, άνησυχες, άνυψάμενες. Κτύπαζαν όμως και τίς δουλειές τους — ά, όλα κι όλα ! — κ' ή εύτυχία, ή μόνη που δέν έκανε τίποτα — εαργάμισθη την έλαγε ή Δανάη — δέν ξεχνούσε να πηγαίνει κάθε τόσο στο παράθυρο, γιά να βλέπει άν έρχεται ό Θανάσης. Μιά στιγμή ρώτησε ή Δανάη :

— Νά τού γράψω ένα ύστερόγραφο, πός ό πατέρας μου έλαβε γράμμα ;

— Γιά ποιά λόγο; Δέν είσα πάρα και δέσβα πός ήταν άτ' τον όκο του.

— Άλήθεια...

— Έπειτα δάτρειτε να σχίσω τού φράζωλο και δέν εινε τόσο εύκολο να κλέψω κι άλλον της Άρσούης !...

Έλάσαν, και τού ύστερόγραφο έμεινε.

Στό παράθυρο φίλαγε κ' ή Δανάη, αφήνοντας κάθε λίγο τή δαντέλα της. Μά ό Θανάσης δέν φανόταν άν κι έληρούσε έντεκα.

Άζαμα ή εύτυχία φώναζε :

— Μορέ ! τί κούτς πού είμαστε !

Τήν περιτορίζουν δες :

— Γιατί ;... τί άνωκάμειες δού ;

— Ό μπαμπάς πείει να βρη τον κ. Σαββίδη, να τού πη πός δέν θά Ξαναπάω ! Γ' αυτό συγκροίτηκε !

— Και τού γράμμα ;

— Θάταν από κει πού μās εινε. Άν ήταν άτ' άλλος, γιατί θά μάς τόκουβε ;

Ή άρεταί λογική αούτή ύπόθεσις τίς άπογοίστευς δες.

— Άλήθεια, μαρεή γάνα κ' έτα... Και μείς τόμα κάναμε δνεικρα !...

— Έτομας πάντων ! Άν δέν ήταν σήμερα, θάνα αχόο.

Νά τόμα κ' ό Θανάσης. Ή Δανάη τόν εινε στό παράθυρο. Και τρέχοντας στην εύτυχία, τίς εινε κρομή :

— Έρχεται !... Κατέβα ν' άνοίξεις !

Μέ τού γράμμα στον κροφρο της, ή εύτυχία κατέθηκε στην πόρτα.

— Ά, καλός τού Θανάση !... Τί νέα ;... Σέ στείλανε πάλι να ρωτήσης γιατί δέν ήρδα ;

Τά μάτια τού μικρού άστραφταν πιδ ποημά κ' από χτές :

— Όλι... τόμα ξερούνη πός είσασε άρρωστη... Τους είπα μάλαστα πός σās βρηκα στο κροβράτι... Μόνο ό κ. Όρέστης ξερει τού μυστικό. Κι εκείνος, κρομή άτ' τους άλλους, κ' έστειλε... να σās δώσω αυτό και να πάω δτι μου δώσετε.

Λέγοντας, ό Θανάσης, έβγαλε πάλα και τίς έδωσε ένα γράμμα. Ή εύτυχία τού πήρε, τούδωσε και τού δικό της κ' ό μικρός έφυγε τρέχοντας.

Έκει, πίσω από την κλειστή πόρτα, ή εύτυχία έλασε τού φράζωλο

Τού γράμμα που ήταν σύντομο :

« Σ' εύχριστώ, άγαπημένη !

Στέλνω τόν μικρό να πάρη τα γλυκά σου λόγια, πού με τόση λαχτάρα τά περιμένω, να με παραγορήσουν στην άνυπόφορη μου μόνωσι. Μάθε-άν δέν τού έμαθες — πός ό πατέρας μου έγραψε στον δικό σου. Άν δεχθί την πρόσκληση-και έλπίζω — θά συνανηθούν σήμερα στην «Ήθρ» και θά μιλήσουν. Νά, αούτη την ώρα πού σοδ γράφα, θά ειν' εκεί και θά μιλούν. Έτοιμάσου λοιπόν να πής σε λίγο τού μεγάλο ν α ι πού θα μείς ένωση γιά πάντα !»

Δέν μιόρισε πιά να κροτηθί. Ούτε ύπαρχε πιά λόγος να τού κροψη άτ' τή μητέρα της κ' από την Άρσούη. Κι άνέθρες τρέχοντας και φωνάζοντας :

— Γελαστήκαμε ! Εινε έπις ύποθέσαμε στην άρχη... Αούτη την ώρα, ό μπαμπάς εινε στην «Ήθρ» με τόν δόκτ του !... Νά ! ό έπος μωό τού γράμα !... Μοιστειτε τόμα — δά τού Θανάση κ' αυτό τού γροματάτα !... Μοιστειτε και

χτές !... Κι έγώ τού άπάντησα σήμερα !... Άμ... τί νομίζετε !... Τελεωμένα πιά, τελεωμένα !...

ΣΤ'

Νά, τελεωμένα.

Ό γέρο - Παπαζής έκαμε κείνο τού προή την πρότασί του στον κρό - Χρήστο, και την έκαμε με τέτοιον τρόπο, πού ό πατέρας της εύτυχίας δέν μπόρεσε να μη τή δεχτή με την καρδιά του.

Και πρώτα-πρώτα, κανένα λόγο, κανένα ύπαλληλό δέν έκαμε γιά έξαναγκασμό έκ μέρους τού γιάου τού και γιά ύποχώρησι.

— Έγνώρισα την κόρη σου εκεί στο γραμείο, τού εινε, και σε δέβαο την έβαλα στην καρδιά μου. «Νά, εινε, ένα πτερο κοριτσι ήθελα γιά τόν Όρέστη» Φανταστήτε λοιπόν τή καρδιά μου, όταν προχτές μωό αινε ό ίδιος πός : αούτη εινε ή έλεγκτή του. Σās δέβαο πός με πρόλαβε. Γιατί έγώ ήμουν έτοιμος να τού πώ : «Πός σοφ φαίνεται ή δεσποινίς Μουρίκου ; Δέν εινε ένα κοριτσι άπας πρότες, όφραία, σερνί, με καλούς τρούπους, με άνατροφή ;

...» Ένα παιδι τόμα κ' έγώ, κέρτε Μουρίκου κ' ή εύτυχία του εινε ή μόνη μου φροντα. Και τίς μητέρας μου, κ' άλλων μου. Δέν είσα από εκείνους πού έμεταλλίζονται — γιατί έτα πρότες να πώ — τά παιδιά τους, εινε γιά να πάρουν μεγάλην πρόβα, εινε γιά νανθούν κρονονομείς. Έγώ θέλω να έ'ω εύτυχισμένο τού γιά μου κ' εικίνη πού διόλιξε, κ' εικίνη πού άγάπησε. Δέν σοδ τού κροβό : άν ήταν κρομη από κείνος πού ξερούιτε, — τίς βομαίφες, τίς μωσόνιμες, τίς έτοιπονομες, τίς θεοτάλαβες, τά κοριτσιά της έποχης και τίς μόδας ; — και μεγάλη πρόβα νάχε έκόμα, θάχα τίς άντιρροήσεις μου, θά προσπαθούσα να τόν έμολόσω. Μά την κόρη σας ; Κορώνα στο κεφάλι σας, κέρτε Μουρίκου μου !...

Κι ό κρό - Χρήστος, κρολασιμένος και θροκνημένος, εινε :

— Σās ύχαροστό παιδι, κέρτε μου. Μεγάλη μας τιμή. Άλλά...

— Σταθήτε ! τόν έκοψε ό Παπαζής. Θέλω νάμα εύλογησής. Και γιά την κόρη σας αυτό εινε μια καλή τιμή. Όχι γιά τόνουα, ούτε γιά την κρονοική θέσι, ούτε γιά την κάτοια περιουσία. Αούτά δέν εινε τίποτα, όταν λέιτε ό άνθρωπος ! Άλλά έδώ ύπαρχει κ' ό άνθρωπος, πού εινε τού πρώτο, πού εινε τού πίν ! «Ω, εινε άδύνατο να φανταστήτε τί καλό, τί χρυσό πια ! πού εινε ό Όρέστης ! Στά χέρια του ή κόρη σας θά εινε τροιστηγαμένη. Αούτό σας τού έγγύωμαι. Ούτε ειντε παρονοσός δέν θά τίς πη ποτέ, πού λέει ό λόγος. Τόσο μωσάος ! τόσο κρολόσοος !...

— Δέν άμφιβάλλω, έκαμε ό κρό - Χρήστος. Άλλά... Και πιά εκείνος τόν έκοψε :

— Ξερω τί θά μου πητε. Πός ή κόρη σας δέν έχει πρόβα...

— Όχι, τόν έκοψε κ' ό κρό - Χρήστος. Αούτό θάταν άλωσοδιόλο κροττό να σās τού πώ, γιατί θά τού ξερούτε καλά, θά σās τού εινε κ' ό γιάος σας. Και γιά να μωό κάμντε πρόταος, θά πη σās δέν σοδ νοκάει.

— Μη, θά μωό πητε τότε, πός ή κόρη σας χροτάειτα στην οικογένειά σας, έπειδή κείνα σπεισιπέρει με την έπιση...

— Ούτε αυτό, κέρτε Παπαζής !

Δέν είμα κ' έγώ από κείνους πού έμεταλλίζονται τα πα'ρά τους. Έπειτα τί σπεισιπέρει ; Ισα - Ισα, σχεδόν τά έξοδα της. Κι άν περωσάκη και τίποτι, δέν εινε σπουδαίο.

Τού σπουδαίο εινε να κροτηρηθί, ν' άποκατασταθί, να εύτυχισθί. Ποτέ διος δέν θάβηλα, δέν θά κροαδεχόμουν να πη ό άλλος πός, γ' αούτη την εύτυχία της κόρης μου, σας πάρω τού γιάο σας. Πός έμωφελοήμαι δηλαδή από τού άσθημά του γιά ν' άποκαταθήσω την κόρη μου, χωρίς νάμα κ' ή έγώ έκείνο πού όφραία σάν πατέρα. Με καταλαβάνετε ;

— Σās καταλαβάνω πού καλά, κέρτε Μουρίκου. Άλλά τή στιγμή πού σās λέω πός έμεις θέλομειε αούτόν τόν γάμο και πός έσεις θά μάς κάμντε χάρον δίνοντας μας την κόρη σας — και σās τού λέω καθαρά, κ' είμα πρόθυμος να τού πώ σ' ό ποιοδύηστε, να τού κροβίω — δέν μποροίτε πιά ναχτε κανένα δυσταγιά. Γιατί, έπεί τέλους, τί εινε εκείνο πού λέιτε ; Ή πρόβα, μόνο ή πρόβα. Όλα τάλλα ύπαρχουν. Λοιπόν, έμεις δέν θέλομειε κροφαί ! Δέν εινε έκαίμοια μας ; Κ' εινε πρώτη σορή πού πάινε. Ένας είνε ; εκείνη πού άγάπα χωρίς πέντεμα :

(Ακολούθη)

Άνέθηκε τρέχοντας και φωνάζοντας